
О. Л. Марчук, аспірант кафедри конституційного права юридичного факультету Київського національного університету імені Тараса Шевченка

Вища рада юстиції – конституційний орган держави

Аналізуються основні підходи до визначення конституційно-правового статусу такого конституційного органу, як Вища рада юстиції. Автором визначені напрями дослідження цього питання в сучасній юридичній науці, шляхом узагальнення яких сформовано своє бачення проблематики. Стаття містить правове обґрунтування місця Вищої ради юстиції в системі органів державної влади як окремого, самостійного конституційного органу. Запропоновано власне визначення поняття Вищої ради юстиції як конституційного органу.

Ключові слова: Конституція, конституційний орган, державний орган, орган державної влади, статус Вищої ради юстиції, місце Вищої ради юстиції в системі органів державної влади, поняття.

Після здобуття Україною незалежності поступове, системне здійснення перетворень в усіх сферах суспільного і політичного життя країни стало беззаперечним пріоритетом діяльності державних органів. З урахуванням переорієнтації основного вектора політики у напрямі європейської інтеграції постали завдання докорінного реформування правової системи пострадянської країни, яка включала судову систему та безпосередньо стосувалася її у цілому.

Основним позитивним поворотом у здійсненні судово-правової реформи стало прийняття 28 червня 1996 р. Конституції України, яка закріпила правові засади створення в Україні нової судової системи відповідно до вимог часу та змін, які відбулися в суспільстві. Нова Конституція України визначила систему судів держави, основні засади судочинства, вимоги до професійного судді і головне — законодавчо закріпила гарантії незалежності і недоторканності суддів [1].

Дослідження конституційно-правового статусу Вищої ради юстиції саме як конституційного органу базується насамперед на ст. 131 Конституції України, яка визначила, що в Україні діє Вища рада юстиції.

Зрозуміло, що врегулювати діяльність конституційного органу однією статтею неможливо, а тому згодом було прийнято і спеціальний закон — Закон України «Про Вищу раду юстиції» [2]. Одразу слід звернути увагу на те, що зазвичай у тих випадках, коли Основний Закон країни (і не лише нашої) прописує наявність будь-якої правової категорії, він містить відповідне посилення, як, наприклад: «Порядок проведення виборів Президента України встановлюється законом». Однак Конституція України у цьому питанні обмежується лише однією статтею і такого застереження, як: «питання статусу, формування та діяльності Вищої ради юстиції встановлюються окремим законом», щодо статусу Вищої ради юстиції не містить. Натомість, враховуючи, що Закон України «Про Вищу раду юстиції» визначає основні засади організації та функціонування Вищої ради юстиції, було б логічним прописати таку норму в Основному Законі держави.

Незважаючи на те, що зазначений закон мав на меті врегулювати всі аспекти діяльності Вищої ради юстиції, він був і, на жаль, донині, залишається недосконалим. Саме це певним чином зумовило прийняття Регламенту Вищої ради юстиції.

На думку автора, це передусім також безпосередньо пов'язано із формами діяльності Вищої ради юстиції та організацією її роботи, адже вона здійснює свої повноваження ще й під час проведення засідань. Як відомо, більшість державних органів,

які працюють у режимі засідань, мають відповідні регламенти (Регламент Верховної Ради України, Регламент Кабінету Міністрів України).

У Преамбулі Регламенту визначено організацію і порядок діяльності Вищої ради юстиції для реалізації повноважень, наданих Конституцією України, Законами України «Про Вищу раду юстиції», «Про судоустрій і статус суддів» та іншими нормативно-правовими актами [3].

Питання статусу такого конституційного органу, як Вища рада юстиції, було предметом досліджень науковців і юристів Б. В. Авер'янова, О. В. Гончаренка, С. В. Ківалова, В. М. Колесниченка, В. В. Молдована, І. В. Назарова, С. О. Халюка, В. М. Шаповала та ін.

Дослідивши і проаналізувавши існуючі підходи до визначення та розуміння статусу Вищої ради юстиції, спробуємо визначити власну позицію в цьому питанні, сформулювавши поняття Вищої ради юстиції, яке походить від її конституційного статусу.

Думки науковців щодо правового статусу Вищої ради юстиції настільки ж багатогранні у своїх підходах і тлумаченнях, як і сама юридична наука. Так, В. Б. Авер'янов вважає, що для таких інституцій, як Вища рада юстиції, здійснення державного управління обмежується внутрішньо-організаційними межами та має допоміжне значення щодо її основних завдань і функцій [4, с. 60]. Позиція М. Запорожця ґрунтується на тому, що Вища рада юстиції є органом, який бере участь в організаційному забезпеченні діяльності судів України [5, с. 72–75]. А. О. Селіванов при визначенні статусу Вищої ради юстиції акцентує увагу на виключно конституційно-правовій природі цього органу в системі державних органів [6, с. 16], тоді як О. Ф. Скаун дає визначення Вищої ради юстиції як вищого наглядового органу в Україні за адміністративною і дисциплінарною стороною діяльності суддів і прокурорів [7, с. 134]. У контексті розгляду питання організації державного управління у сфері забезпечення діяльності органів правосуддя А. А. Стрижак визначає Вищу раду юстиції як один з органів, які здійснюють державне управ-

ління у сфері організації діяльності судових органів [8, с. 73]. Аналогічної думки і М. Д. Савенко, який відносить Вищу раду юстиції до органів, які здійснюють адміністрування з окремих кадрових питань, пов'язаних із формуванням суддівського корпусу [9, с. 10]. Натомість С. В. Прилуцький вважає, що функції Вищої ради юстиції полягають у забезпеченні незалежності судів у кадрових питаннях організації судової влади від політичного впливу законодавчої і виконавчої влади [9, с. 107].

Забігаючи наперед, наголосимо на тому, що автор статті повністю поділяє правову позицію В. Ф. Погорілка і В. В. Долежана, які, досліджуючи статус Вищої ради юстиції, висловили думку, що вона не належить до органів виконавчої влади, а є незалежним органом, що не входить до жодної з гілок державної влади в Україні [10, с. 10]. Дотримується такої думки і І. Л. Самсін, який зазначає, що Вища рада юстиції — це конституційний орган зі спеціальними повноваженнями, який де-факто має виконувати дорадчу роль при вирішенні питання про обрання та звільнення суддів [11, с. 7].

Окремим дослідженням статусу Вищої ради юстиції займався В. В. Молдован, який визначав Вищу раду юстиції як контрольно-наглядний орган у судовій системі. Він вважає, що контрольно-наглядові повноваження Вищої ради юстиції не є внутрішніми та організаційно-правовими повноваженнями, пов'язаними з управлінням своєю системою, і це, на його думку, є типовим для організації діяльності Верховної Ради України, органів суду та прокуратури. На його погляд, Вища рада юстиції не є органом судової влади, а фактично здійснює функції з нагляду за дотриманням суддями присяги, керує процесом призначення та звільнення суддів, може самостійно накладати та скасовувати дисциплінарні стягнення. Не належить вона і до системи органів прокуратури, хоча і вирішує питання щодо не-сумісності посади прокурора із зайняттям іншою діяльністю (її рішення з цього питання є обов'язковим для негайного виконання відповідними керівниками прокуратури, яким воно адресовано), розглядає скарги прокурорів на рішення про притягнення до дисциплінарної відповідальності та може імперативно

скасувати відповідне рішення органів прокуратури із закриттям дисциплінарного провадження [12, с. 138]. Наведені обґрунтування такої думки здаються найбільш переконливими не тільки при доведенні і нашої позиції щодо визначення статусу Вищої ради юстиції, але і при дослідженні її місця в системі органів державної влади.

Думку щодо контролюючого змісту діяльності Вищої ради юстиції висловлює також І. В. Назаров, який відносить до предмета контрольної діяльності Вищої ради юстиції:

1) рівень знань і професійної підготовки кандидатів у судді, ступінь їх професійної придатності до здійснення функцій судової влади;

2) діяльність кваліфікаційних комісій суддів по проведенню кваліфікаційних іспитів, здійсненню дисциплінарного провадження і по контролю за правомірністю інших рішень;

3) відповідність суддів їх високому статусу, належне виконання ними посадових обов'язків, дотримання присяги;

4) правомірність притягнення до дисциплінарної відповідальності працівників прокуратури та суддів [13, с. 27].

Аналізуючи у своїй дисертаційній роботі такі види управлінської діяльності та функції органів управління, як планування, облік, контроль і перевірка виконання, добір, розстановка і виховання кадрів, координація, звітність, інформування, інструктаж та ін., І. В. Назаров робить висновок: «незважаючи на те, що більшість із перелічених функцій не виступають визначальними для Вищої ради юстиції в умовах України в межах чинного законодавства, можна стверджувати, що Вища рада юстиції є державним контролюючим органом, а не суб'єктом управління» [13, с. 29].

У сучасній юридичній науці існують думки, що закріплення правового статусу Вищої ради юстиції у розділі Конституції України «Правосуддя» свідчить про її місце в системі органів судової влади. Однак, на наше переконання, така оцінка є хибною, оскільки норма ст. 124 Основного Закону нашої держави передбачає, що правосуддя в Україні здійснюється виключно судами. Деталізуючи вказані положення, Закон України «Про

судоустрій і статус суддів» від 7 липня 2010 р. № 2453-VI визначає правові засади організації судової влади та здійснення правосуддя в Україні з метою захисту прав, свобод та законних інтересів людини і громадянина, прав та законних інтересів юридичних осіб, інтересів держави на засадах верховенства права; систему судів загальної юрисдикції, статус професійного судді, народного засідателя, присяжного, систему та порядок здійснення суддівського самоврядування і встановлює систему і загальний порядок забезпечення діяльності судів та регулює інші питання судоустрою і статусу суддів. Так, ст. 1 цього Закону чітко визначає, що судова влада в Україні відповідно до конституційних засад поділу влади здійснюється незалежними та безсторонніми судами, утвореними згідно із законом; судову владу реалізують професійні судді та, у визначених законом випадках, народні засідателі і присяжні шляхом здійснення правосуддя в рамках відповідних судових процедур; судочинство здійснюється Конституційним Судом України та судами загальної юрисдикції.

Іншими словами, Вищу раду юстиції в жодному разі не можна відносити до системи органів судової влади, оскільки вона не є судом. При цьому обґрунтування розміщення норми про Вищу раду юстиції в розділі Основного Закону «Правосуддя» міститься в Рішенні Конституційного Суду України № 9-рп/2002 від 21.05.2002 р., згідно з яким встановлено, що важливим засобом забезпечення ефективного функціонування органів правосуддя та незалежності суддів є Вища рада юстиції, діяльність якої цілком зосереджена саме в цій сфері. Тому логічним є те, що норми, якими визначається статус Вищої ради юстиції, включено в розділ VIII «Правосуддя» Конституції України [14].

Спробуємо визначити місце Вищої ради юстиції в системі органів державної влади як конституційного органу.

Аналіз статусу Вищої ради юстиції здійснюється науковцями залежно від правовідносин, з точки зору його регулювання відповідними нормами в межах конкретно визначеної галузі права.

Саме тому, з урахуванням наведеної множинності науково-правових підходів до питання визначення статусу Вищої ради юстиції, маємо різні точки зору з визначення її місця у системі державних органів взагалі.

Для розв'язання окресленої проблематики насамперед проаналізуємо повноваження і форми діяльності Вищої ради юстиції, які надано їй Конституцією та відповідним законодавством.

Стаття 131 Конституції України визначає, що до відання Вищої ради юстиції належить:

- 1) внесення подання про призначення суддів на посади або про звільнення їх з посад;
- 2) прийняття рішення стосовно порушення судьями і прокурорами вимог щодо несумісності;
- 3) здійснення дисциплінарного провадження стосовно суддів Верховного Суду України і суддів вищих спеціалізованих судів та розгляд скарг на рішення про притягнення до дисциплінарної відповідальності суддів апеляційних та місцевих судів, а також прокурорів.

Основний Закон держави визначає також кількісний склад і загальний порядок призначення членів Вищої ради юстиції.

Детальне регулювання основ діяльності та функціонування Вищої ради юстиції передбачають норми Закону України «Про Вищу раду юстиції», який вже у ст. 1 чітко дає законодавче визначення цього конституційного органу — Вища рада юстиції є колегіальним, незалежним органом, відповідальним за формування високопрофесійного суддівського корпусу, здатного кваліфіковано, сумлінно та неупереджено здійснювати правосуддя на професійній основі, а також за прийняття рішень стосовно порушень судьями і прокурорами вимог щодо несумісності та у межах своєї компетенції про їх дисциплінарну відповідальність. Вища рада юстиції є юридичною особою, видатки на її утримання визначаються окремо у Державному бюджеті України [2].

При цьому окремо слід зауважити, що положення ч. 4 ст. 1 Закону, згідно з яким «Вища рада юстиції є юридичною особою»,

визнано конституційним згідно з Рішенням Конституційного Суду України № 9-рп/2002 від 21.05.2002. Обґрунтовуючи свої висновки, у п. 3 мотивувальної частини зазначеного рішення Конституційний Суд України навів доводи з цього питання Голови Верховної Ради України, який не вбачав порушень Конституції України і законів України за змістом зазначених положень Закону (на його думку, статус Вищої ради юстиції як юридичної особи впливає з норм Цивільного кодексу Української РСР (який діяв на час прийняття рішення Конституційним Судом. — *Прим. авт.*)) та заперечував твердження суб'єкта права на конституційне подання, Голови Вищої ради юстиції, який зазначив, що інститут юридичної особи — це сфера цивільних правовідносин, а отже, надання організації, у тому числі й державній, статусу юридичної особи не залежить від принципу поділу влади і не пов'язується з віднесенням того чи іншого органу до однієї з «гілок» влади. Так, Конституційний Суд України виходив з того, що Вища рада юстиції є органом, статус якого встановлено Конституцією України і для здійснення своїх повноважень може мати відокремлене майно, набувати від свого імені майнових і особистих немайнових прав, нести обов'язки, тобто бути згідно зі ст. 23 Цивільного кодексу Української РСР (чинного на час прийняття рішення Конституційним Судом. — *Прим. авт.*) юридичною особою. Тому Конституційний Суд України дійшов висновку, що зазначені в конституційному поданні положення ч. 4 ст. 1 Закону України «Про Вищу раду юстиції», що Вища рада юстиції є юридичною особою, не є такими, що суперечать Конституції України [14].

Закон України «Про Вищу раду юстиції», як і більшість спеціальних законів, які встановлюють організаційно-правові заходи діяльності певних державних органів, у ст. 4 закріплює, що Вища рада юстиції має печатку із зображенням Державного Герба України та своїм найменуванням і емблему Вищої ради юстиції, яка затверджується її рішенням; невід'ємними атрибутами залу засідань Вищої ради юстиції є Державний Герб України та Державний Прапор України; Вища рада юстиції знаходиться у місті Києві [2].

Належність Вищої ради юстиції до апарату держави є очевидною. Залишається лише визначити її конституційно-правовий статус, а саме: з'ясувати, є вона державним органом, органом державної влади чи органом державного управління.

Аналізуючи питання статусу Вищої ради юстиції, О. В. Гончаренко констатує, що кожен державний орган, який входить до державного апарату, являє собою відносно самостійний, структурно відокремлений елемент цього апарату; він створюється державою з метою здійснення певного виду державної діяльності, наділяється певним обсягом компетенції і спирається у процесі реалізації своїх повноважень на організаційну, матеріальну та примусову силу держави; але, будучи відносно відокремленими елементами державного апарату, державні органи утворюють відповідно до їх функціонального призначення певні управлінські системи та, на підставі зазначеного, робить висновки, що Вища рада юстиції за всіма ознаками є державним органом [15; 16]. З цією позицією важко не погодитись, з огляду також і на думки інших юристів.

В. М. Шаповал дає визначення державного органу як відокремленої і відносно самостійної частини (елементу) механізму держави, яка наділена юридично встановленими владними повноваженнями для здійснення визначених завдань, що безпосередньо пов'язані з реалізацією тієї чи іншої функції держави. За змістом повноважень державний орган має право видавати акти (владні приписи), які створюють юридичні наслідки зовні самого органу і є обов'язковими для інших суб'єктів права. Реалізація цих актів у необхідних випадках забезпечується державним примусом. Тому поняття державного органу можна сприймати як ширше, ніж поняття органу державної влади. Якщо статус державного органу може бути визначений підзаконними актами, звичайно прийнятими на основі так званих статусних законів, то статус органу державної влади визначається виключно Конституцією і (або) законами України [16, с. 25–35].

Одночасно В. М. Шаповал підсумовує, що у випадку регулювання статусу державного органу Конституцією він автома-

тично належить до органів, що реалізують державну владу, тобто органів державної влади.

Автор статті вважає останнє наведене твердження спірним і дотримується наукового обґрунтування Ю. П. Битяка, згідно з яким виконавча влада не ототожнюється з державним управлінням, яке характеризується як вид державно-владної діяльності. Питання про їх співвідношення постає у зв'язку з тим, що державне управління розглядають як виконавчо-розпорядчу діяльність, яка здійснюється системою органів виконавчої влади. Крім того, сьогодні з практики державного будівництва нормотворчої діяльності (змісту нормативно-правових актів) майже зникли терміни «виконавчо-розпорядча діяльність» і навіть «державне управління».

Розглядаючи співвідношення виконавчої влади й державного управління, слід виходити з того, що категорія «виконавча влада» є політико-правовою, а категорія «державне управління» — організаційно-правовою. Єдине, що їх об'єднує, це виконавча спрямованість.

Державне управління за своїм призначенням є видом державної діяльності, у межах якої реалізується державна влада. Це повністю відповідає системі поділу влади, оскільки єдина державна влада реалізує повноваження через діяльність відповідних суб'єктів. Виконавча влада набуває реального характеру в діяльності відповідних ланок державних органів та їх апарату, що дістали назву органів виконавчої влади, але продовжують здійснювати, як і раніш, управлінську діяльність і за суттю є органами державного управління. Нині державне управління здійснюють у рамках єдиної системи державної влади на засадах поділу влади, тому державне управління, елементами якого є виконавча та розпорядча діяльність, не може протиставлятися виконавчій владі, оскільки через нього реалізуються владні повноваження суб'єктів виконавчої влади. Відповідно всі суб'єкти виконавчої влади є ланками системи державного управління.

Таким чином, сутність проблеми співвідношення виконавчої влади й державного управління характеризується

низкою чинників, які свідчать про те, що в деяких випадках вони мають як спільні риси, так і відрізняються за деякими важливими ознаками. Так, виконавчу владу та державне управління здійснюють виконавчі органи. Однак до органів управління належить також адміністрація державного підприємства чи установи, яка не є виконавчим органом, бо інакше її слід було б включити до числа суб'єктів виконавчої влади тощо [17].

Спираючись на викладену позицію, враховуючи, що діяльність Вищої ради юстиції має управлінський характер у сфері формування суддівського корпусу, дисциплінарної відповідальності суддів і прокурорів, доходимо висновку, що вона, безперечно, є органом державного управління.

З повноважень Вищої ради юстиції, які закріплено у ст. 3 Закону України «Про Вищу раду юстиції», випливає, що вона виконує функцію управління у сфері формування органів правосуддя, яка має державний характер.

На підставі викладеного можна дати власне визначення Вищої ради юстиції, яке є дещо відмінним від законодавчого, що наведене у ст. 1 Закону України «Про Вищу раду юстиції»: Вища рада юстиції — це самостійний, колегіальний, незалежний орган державного управління у сфері здійснення формування високопрофесійного суддівського корпусу, здатного кваліфіковано, сумлінно та неупереджено здійснювати правосуддя на професійній основі, який має особливий конституційний статус та відповідальний за прийняття рішень стосовно порушень суддями і прокурорами вимог щодо несумісності та у межах своєї компетенції про їх дисциплінарну відповідальність.

Спираючись на такі висновки, у подальшому можна окремо, більш глибоко і ґрунтовно дослідити місце Вищої ради юстиції в системі органів державної влади в Україні. З практичної точки зору отримані результати можуть бути корисними для вдосконалення законодавства, що визначає статус Вищої ради юстиції як конституційного органу нашої держави.

Список використаних джерел

1. Витоки створення Вищої ради юстиції [Текст] / В. О. Євдокимов, Ю. П. Полтавець // Вісн. Вищ. ради юстиції. — 2010. — № 5. — С. 5—14.
2. Про Вищу раду юстиції [Текст] : Закон України від 15.01.1998 р. № 22/98-ВР // Відом. Верхов. Ради України. — 1998. — № 25. — Ст. 146.
3. Вища рада юстиції. Офіційний сайт. Законодавство. Нормативні акти. Регламент Вищої ради юстиції [Електронний ресурс]. — Режим доступу: http://www.vru.gov.Ua/legislative_acts/3.
4. Авер'янов, В. Б. Адміністративне право України: академічний курс [Текст] : підруч. у двох т. — Т. 1. Загальна частина / В. Б. Авер'янов. — К. : Юрид. думка, 2004. — 584 с.
5. Запорожець, М. Система органів організаційного забезпечення діяльності суддів України [Текст] / М. Запорожець // Право України. — 2004. — № 2. — С. 72—75.
6. Організація судової влади в Україні : Перший аналіз нормативного змісту Закону України «Про судоустрій України» [Текст] / [А. О. Селіванов, Є. В. Фесенко, Н. С. Рудюк та ін.] ; за наук. ред. А. О. Селіванова. — К. : Юрінком Інтер, 2002. — 111 с.
7. Скакун, О. Ф. Теория государства и права [Текст] : учебник / О. Ф. Скакун. — Х. : Консум, 2001. — 656 с.
8. Стрижак, А. А. Судове управління в Україні: теоретичні основи і правове регулювання [Текст] : монографія / А. А. Стрижак. — Ужгород : Патент, 2004. — 120 с.
9. Москвич, Л. М. Статус судді: питання теорії та практики [Текст] / Л. М. Москвич, С. В. Подкопаєв, С. В. Прилуцький. — Х. : Інжек, 2004. — 358 с.
10. Науково-правова експертиза при Інституті держави і права ім. В. М. Корецького НАН України. Висновки з питання про правомірність перебування народного депутата України на посаді Голови Вищої ради юстиції [Текст] // Голос України. — 2003. — № 39. — С. 10.
11. Самсін, І. Л. Кваліфікаційні комісії суддів: курс на реформування / І. Л. Самсін // Вісн. Верхов. Суду України. — 2006. — № 9. — С. 7.
12. Суд, правоохоронні та правозахисні органи України [Текст] : навч. посіб. / Я. Кондратьєв (ред.). — К. : Юрінком інтер, 2002. — 320 с.
13. Назаров, І. В. Правовий статус Вищої ради юстиції [Текст] : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.10 / Назаров Іван Володимирович. — Х., 2005. — 200 с.
14. Рішення Конституційного Суду України № 9-рп/2002 від 21.05.2002 // Офіц. вісн. України. — 2002. — 14 черв. (№ 22). — Ст. 1070.

15. Гончаренко, О. В. Вища рада юстиції як орган державного управління у сфері формування суддівського корпусу України [Текст] / О. В. Гончаренко // Вісн. Вищ. ради юстиції. – 2010. – № 2. – С. 12–21.
16. Шаповал, В. Феномен державного органу (органу держави) або органу державної влади: теоретико-правовий і конституційний аспекти [Текст] / В. Шаповал // Право України. – 2003. – № 8. – С. 25–30.
17. Адміністративне право України [Текст] : підручник / [Ю. П. Битяк, В. М. Гарашук, О. В. Дьяченко та ін. ; за ред. Ю. П. Битяка]. – К. : Юрінком Інтер, 2007. – 544 с.

Стаття надійшла 15 лютого 2013 р.

О. Л. Марчук

Высший совет юстиции — конституционный орган государства

Анализируются основные подходы к определению конституционно-правового статуса такого конституционного органа, как Высший совет юстиции. Автор рассматривает направления исследования этого вопроса в современной юридической науке, как результат обобщения сформировано свое видение данной проблематики. Статья содержит правовое обоснование места Высшего совета юстиции в системе органов государственной власти как отдельного, самостоятельного конституционного органа. Предложено авторское определение понятия Высшего совета юстиции как конституционного органа.

Ключевые слова: Конституция, конституционный орган, государственный орган, орган государственной власти, статус Высшего совета юстиции, место Высшего совета юстиции в системе органов государственной власти.

O. L. Marchuk

The High Council of Justice — Constitutional Authority of the State

In his scientific article the author, having investigated and analyzed the existing approaches to the definition and understanding of the status of the High Council of Justice, expressed his own position on this issue by formulating his concept of the High Council of Justice, which is derived from its constitutional status.

Exploring this subject, the author uses scientific approaches and conclusions of studies of constitutional and legal status of the High Council of Justice made

by such legal scholars as V. B. Averyanov, N. Zaporozhets, A. A. Selivanov, O. F. Skakun, A. A. Stryzhak, M. D. Savenko, S. V. Prylutsky, V. F. Pohorilko, V. V. Dolezhan, I. L. Samsin, V. V. Moldovan, I. V. Nazarov, O. V. Goncharenko and V. M. Shapoval.

Noting that in modern jurisprudence it is believed that placement of the legal status of the High Council of Justice in the Section of the Constitution of Ukraine named «Justice» indicates its place in the judiciary, the author considers this statement false.

In support of his position, relying on Art. 124 of the Constitution of Ukraine and analyzing the provisions of the Law of Ukraine «On the Judicial System and Status of Judges» of 7 July 2010 No. 2453-VI, the author stresses that the High Council of Justice may in no way be attributed to the system of the judiciary for the reason that it is not a court. Thus, the author stresses the position of the body of the constitutional jurisdiction and, citing the decision of the Constitutional Court of Ukraine of 21.05.2002 No. 9-rp/2002, which establishes that an important means of ensuring the effective functioning of judicial bodies and independence of courts is the High Council of Justice, whose activity is entirely focused on this field, concludes that the inclusion of rules that determine the status of the High Council of Justice into Section VIII «Justice» of the Constitution of Ukraine is logical.

Likewise, analyzing powers and activities of the High Council of Justice vested in it by the Constitution and relevant laws, the number of its members and the general procedure for appointing members of the High Council of Justice, based on the legal definition of the High Council of Justice, the author, using general research methods, tried to determine the place of the High Council of Justice as a constitutional body in the system of government authorities.

Based on the provisions of Article 3 of the Law of Ukraine «On the High Council of Justice», according to which the High Council of Justice exercises a function of control over the formation of judicial bodies, which is public in nature, the author gives his own definition of the High Council of Justice, which is somewhat different from the definition containing in Art. 1 of the Law of Ukraine «On the High Council of Justice», namely the High Council of Justice is an independent, collegiate and separate state authority in the field of formation of highly professional judiciary capable to efficiently, fairly and impartially administer justice in a professional manner, which has a special constitutional status and is responsible for making decisions regarding violation of requirements

concerning inconsistency by judges and prosecutors and, within its competence, on their disciplinary responsibility.

Theoretically, the findings are useful for further, systematic, in-depth and thorough study as to the place of the High Council of Justice in the system of government authorities in Ukraine.

From a practical point of view the scientific conclusions reached in the article can be directed at improving the legislation that defines the status of the High Council of Justice as the constitutional authority of our state.

Keywords: *Constitution, constitutional organ, public organ, public authority, the status of the High Council of Justice, the High Council of Justice of the place in the system of public, concept authorities.*